

Mao Tse-tung

Folkets demokratiska diktatur

Till 28-årsdagen av Kinas kommunistiska partis bildande

Den 30 juni 1949

Anmärkningar

Denna version är från Maos *Valda verk* bd 4. Översättning (från engelska): Nils G. Holmberg.

Artikeln kan ses som en programförklaring inför segern i inbördeskriget som vid den aktuella tidpunkten började skönjas vid horisonten – det skulle bara dröja ett halvår innan man hade besegrat Chiang Kai-shek och Mao utropat Folkrepubliken Kina.

I denna text slår Mao bl a med emfas fast att Kina måste luta åt det socialistiska lägret:

... vi är fast övertygade om att vi för att kunna segra och befästa segern måste luta åt en sida. I ljuset från alla dessa erfarenheter som samlats under dessa fyrtio år och dessa tjuugoått år, måste alla kineser utan undantag luta antingen åt imperialismens sida eller åt socialismens sida. Det går inte att sitta på staketet, och det finns ingen tredje väg.

Men samtidigt så säger Mao inget om att man skall påbörja en övergång till socialismen – Kina ska fortfarande vara kapitalistiskt: Till ”folket” räknas även den lägre och den ”nationella” bourgeoisin, dvs ”folkets demokratiska diktatur” riktas bara mot ”reaktionärerna”, som utgörs av godsägarna och den ”byråkratiska” bourgeoisin, dvs den del av borgarklassen som var lierad med Chiang Kai-shek). Denna politik skulle man föra fram tills Korea-kriget började, då man vidtog radikalare åtgärder.

Precis som övriga texter i *Valda verk* så har vi att göra med en reviderad version av originalet. Vi har dock inte haft tillgång till den ursprungliga texten, varför vi inte kan precisera vilka revideringar som det rör sig om. Men denna fråga kommer att kunna besvaras efter publicering av 10:e volymen av Schrams monumentala arbete *Mao's Road to Power: Revolutionary Writings 1912-1949*, varav hittills 8 volymer har publicerats.

10/1 2017 / *Martin F*

Den första juli 1949 har Kinas kommunistiska parti genomlevt tjuugoått år. Liksom en människa har också ett politiskt parti sin barndom och ungdom, sina mannaår och sin ålderdom. Kinas kommunistiska parti är inte längre ett barn eller en yngling i tonåren utan har blivit vuxet. När en människa når hög ålder ska hon dö; detta gäller för ett parti också. När klasserna försvinner, kommer alla klasskampens instrument – partierna och statsmaskineriet – att förlora sina funktioner, upphöra att vara nödvändiga och därför gradvis vittra bort och sluta att fylla sin historiska uppgift, och det mänskliga samhället kommer att stiga till en högre nivå. Vi är motsatsen till bourgeoisins politiska partier. De är rädda att tala om klassernas, statsmaktens och partiernas utdöende. Vi däremot förklarar öppet att vi strävar hårt att skapa just de betingelser som ska leda till deras utdöende. Det kommunistiska partiets ledarskap och en statsmakt som är folkets diktatur är sådana betingelser. Den som inte erkänner denna sanning är ingen kommunist. Unga kamrater, som ännu inte studerat marxismen-leninismen och som först nyligen gått in i partiet, förstår kanske inte ännu denna sanning. De måste förstå den – endast då kan de ha en riktig världsåskådning. De måste förstå att vägen till klassernas avskaffande, till statsmaktens avskaffande och till partiernas avskaffande är den väg som hela mänskligheten måste gå; det är bara en fråga om tid och betingelser. Kommunisterna världen

över är klokare än bourgeoisin, de förstår de lagar som styr tingens tillvaro och utveckling, de förstår dialektiken och kan se längre. Bourgeoisin tycker inte om denna sanning, ty den vill inte bli störtad. Det är smärtsamt att bli störtad, själva tanken därpå är outhärdlig för de störtade, till exempel för kuomintangreaktionärerna, som vi nu håller på att störta, och för den japanska imperialismen, som vi tillsammans med andra folk störtade för någon tid sedan. Men för arbetarklassen, det arbetande folket och kommunistiska partiet är det inte fråga om att bli störtad utan om att arbeta hårt för att skapa de betingelser under vilka klasserna, statsmakten och de politiska partierna dör ut på ett mycket naturligt sätt och människosläktet inträder i den Stora Harmonins¹ rike. Vi har i förbigående omnämnt det mänskliga framstegets långsiktiga perspektiv för att tydligt förklara det problem som vi ämnar diskutera.

Som var och en vet har vårt parti inte genomlevat dessa tjugoåttio år i fred utan under svåra prövningar, ty vi har haft att kämpa mot fiender, både utländska och inhemska, både inom och utanför vårt parti. Vi tackar Marx, Engels, Lenin och Stalin för att de givit oss ett vapen. Detta vapen är inte en kulspruta utan marxismen-leninismen.

I sin 1920 skrivna bok ”Radikalismen” – *kommunismens barnsjukdom* skildrade Lenin hur ryssarna sökte revolutionär teori.² Först efter flera decennier av svåra prövningar och lidanden fann ryssarna marxismen. Många förhållanden i Kina var likadana som eller liknade de som bestod i Ryssland före Oktoberrevolutionen. Där rådde samma feodala förtryck. Där bestod en liknande ekonomisk och kulturell efterblivenhet. Bägge länderna var efterblivna, Kina allra mest. Och i båda länderna förde de progressiva likaledes för den nationella pånyttfödelsens skull hårda och bittra strider under sitt sökande efter den revolutionära sanningen.

Alltifrån Kinas nederlag i 1840 års opiumkrig³ utstod de kinesiska progressiva oräkneliga svårigheter i sitt sökande efter sanningen från Västerlands länder. Hung Hsiuchuan,⁴ Kang Yu-wei,⁵ Yen Fu⁶ och Sun Yat-sen var representanter för dem som vände sig till Västerland efter

¹ Också bekant som den Stora Harmonins värld. Uttrycket åsyftar ett samhälle, baserat på samhällsäganderätt och fritt från klassexploatering och klassförtryck – ett högt ideal som länge omhuldas av det kinesiska folket. Här betyder den Stora Harmonins rike det kommunistiska samhället.

² Se V. I. Lenin, ”Radikalismen” – *kommunismens barnsjukdom*. Här skriver Lenin: ”Under loppet av omkring ett halvsekel, ungefär från 40-talet till 90-talet av förra århundradet, sökte framstegstanken i Ryssland under den oerhörda, vilda och reaktionära tsarismens förtryck girigt efter en riktig revolutionär teori och följde med häpnadsväckande iver och omsorg varje Europas och Amerikas 'sista ord' på detta område. Marxismen, såsom den enda riktiga revolutionära teorin, har Ryssland sannerligen *lidit sig till* genom en halvsekelgammal historia av oerhörda kval och offer, exempellös revolutionär heroism, otrolig energi och hängivenhet i att söka, lära och praktiskt pröva, att lida misräkningar, kontrollera och jämföra erfarenheterna från Europa.” (”Radikalismen” – *kommunismens barnsjukdom*, *Valda verk*, band II:2, s. 358.)

³ Inför det kinesiska folkets opposition mot den engelska opiuminförseln sände England 1840-42 trupper att invadera Kwantung och andra av Kinas kustområden under förevändning att de beskyddade handeln. De av Lin Tse-hsu ledda kinesiska truppstyrkorna i Kwantung utkämpade ett försvarskrig.

⁴ Hung Hsiu-chuan (1814-1864), som föddes i Kwantung, var ledare för ett revolutionärt bondekrig i mitten på 19. århundradet. År 1851 ledde han ett massuppror i Kwangsi och proklamerade upprättandet av Taipings Himmelska Kungariket, som kom att omfatta många provinser och under fjorton år bekämpade Chingdynastin. År 1864 ändades detta revolutionära krig med misslyckande och Hung Hsiu-chuan begick självmord genom att ta in gift.

⁵ Kang Yu-wei (1858-1927) från Nanhais härad i provinsen Kwantung. År 1895, efter Kinas nederlag mot den japanska imperialismen året förut, ledde han trettonhundra kandidater till tredje graden i de kejsarliga examina i Peking i framläggandet av ett ”memorial om tiotusen ord” till kejsaren Kuang Hsu med begäran om ”konstitutionell reform och modernisering” innebärande bl a att den autokratiska monarkin skulle förändras till konstitutionell monarki. År 1898, då kejsaren gjorde ett försök att införa reformer, befordrade han Kang Yu-wei jämte Tan Szu-tung, Liang Chi-chao och andra till nyckelposter i regeringen. Änkekejsarinnan Tzu Hsi, som representerade de konservativa, återtog senare makten och reformrörelsen misslyckades. Kang Yu-wei och Liang Chi-chao flydde utomlands och bildade partiet Skydda kejsaren, vilket blev en reaktionär politisk fraktion i kampställning mot de borgerliga och småborgerliga revolutionärer som företrädades av Sun Yat-sen. Bland Kangs arbeten var

sanningen innan Kinas kommunistiska parti hade fötts. De kineser som då sökte framsteg läste varenda bok som innehöll den nya kunskapen från Västern. Ett förvånande stort antal studenter sändes till Japan, England, Förenta staterna, Frankrike och Tyskland. Här hemma avskaffades de kejsarliga examina⁷ och moderna skolor sköt upp som bambuskott efter ett vårregn. Ingen möda skyddes för att lära av Västern. I min ungdom sysslade även jag med sådana studier. Det som studerades representerade den västliga borgerliga demokratins kultur, de sociala teorierna och naturvetenskaperna under den perioden medräknade, och de kallades ”den nya lärdomen” i motsats till den kinesiska feodala kulturen, som kallades ”den gamla lärdomen”. Under en ganska lång tid var de som förvärvat den nya lärdomen säkra på att den skulle rädda Kina, och mycket få av dem tvivlade på saken såsom den gamla lärdomens anhängare gjorde. Endast modernisering kunde rädda Kina, och endast genom att lära av främmande länder kunde Kina moderniseras. Bland de främmande länderna var vid denna tid endast kapitalistländerna i Västern progressiva eftersom de med framgång byggt upp moderna borgerliga stater. Japanerna hade lyckats lära av Västern, och kineserna önskade lära också av japanerna. Den tidens kineser betraktade Ryssland såsom efterblivet och få önskade lära något därifrån. På detta sätt sökte kineserna lära från främmande länder under perioden från 1840-talet och till 20. seklets början.

Imperialistisk aggression krossade kinesernas älsklingsdrömmar om att lära från Västern. Det var mycket underligt – varför gjorde sig lärarna alltid skyldiga till aggression mot sin lärjunge? Kineserna lärde en hel del från Västern men de kunde inte utnyttja lärdomen och blev aldrig i stånd att förverkliga sina ideal. Deras upprepade strider, en sådan landsomfattande rörelse som 1911 års revolution⁸ inberäknad, slutade allesammans i misslyckanden. Dag för dag blev förhållandena i landet värre, och livet gjordes outhärdligt. Tvivel uppstod, växte och fördjupades. Första världskriget skakade hela jordklotet. Ryssarna gjorde Oktoberrevolutionen och skapade världens första socialistiska stat. Den revolutionära energin hos det stora proletariatet och arbetande folket i Ryssland, dittills latent och osedd av utlänningar, bröt under Lenins och Stalins ledning plötsligt ut som en vulkan, och kineserna och hela mänskligheten började se ryssarna i ett nytt ljus. Då och först då inträdde kineserna i sitt tänkande och liv i en helt ny era. De fann marxismen-leninismen, den universellt tillämpliga sanningen, och Kinas ansikte började förändras.

Det var genom ryssarna som kineserna fann marxismen. Före Oktoberrevolutionen svävade kineserna i okunnsighet inte bara om Lenin och Stalin, de kände inte ens till Marx och Engels. Oktoberrevolutionens salvor förde marxismen-leninismen till oss. Oktoberrevolutionen

Förfalskningar i den konfutsianska kanons klassiker, Konfutsie som reformator och Ta Tung Shu eller Stora Harmonins Bok.

⁶ Yen Fu (1853-1921) från Foochow i provinsen Fukien, studerade vid en marinakademi i England. Efter det kinesisk-japanska kriget 1894 förespråkade han konstitutionell monarki och reformer för att modernisera Kina. Hans översättningar av T. H. Huxleys *Evolution and Ethics*, Adam Smiths *The Wealth of Nations*, J. S. Mills *System of Logic*, Montesquieus *L'Esprit des Lois*, och andra arbeten förmedlade den europeiska bourgeoisins idéer till Kina.

⁷ Ett examinationssystem som införts av Kinas autokratiska dynastier. Det var en metod som den härskande feodalklassen använde för att utvälja personal till att styra folket och för att locka till sig de intellektuella. Systemet som kan dateras från 7. århundradet bestod intill början av det 20. århundradet.

⁸ 1911 års revolution störtade Chingdynastiens autokratiska välde. Den 10 oktober det året gjorde en del av den nya armén under inflytande av bourgeoisins och småbourgeoisins revolutionära sällskap, revolt i Wuchang. Denna följdes av resningar i andra provinser och mycket snart rasade Chingdynastiens välde samman. Den 1 januari 1912 bildades i Nanking republiken Kinas provisoriska regering och Sun Yat-sen valdes till provisorisk president. Revolutionen vann seger genom förbundet mellan bourgeoisien, bönderna, arbetarna och småbourgeoisien. Till följd av att den grupp som ledde revolutionen var inställd på kompromisser, försummade att ge bönderna några som helst påtagliga fördelar och gav efter för imperialismens och de feodala krafternas påtryckningar föll statsmakten i händerna på krigsherren i norr Yuan Shih-kai och revolutionen misslyckades.

hjälppte de progressiva i Kina liksom över hela världen att anta den proletära världsåskådningen som instrument för studiet av en nations öde och på nytt pröva sina egna problem. Deras slutsats blev – följ ryssarnas väg. År 1919 ägde Fjärdemajrörelsen rum i Kina. 1921 bildades Kinas kommunistiska parti. Sun Yat-sen, som var djupt förtvivlad, träffade på Oktoberrevolutionen och Kinas kommunistiska parti. Han välkomnade Oktoberrevolutionen, välkomnade rysk hjälp till kineserna och välkomnade Kinas kommunistiska partis medverkan. Sedan dog Sun Yatsen, och Chiang Kai-shek kom till makten. Under en lång period av över tjugotvå år drog Chiang Kai-shek Kina in i allt hopplösare trångmål. Under denna period, under det antifascistiska Andra världskriget, i vilket Sovjetunionen var huvudkraften, blev tre stora imperialistiska makter utslagna medan två andra försvagades. I hela världen förblev endast en stor imperialistisk makt, Amerikas Förenta stater, oskadad. Men Förenta staterna stod inför en allvarlig inre kris. De ville förslava hela världen. De försåg Chiang Kai-shek med vapen för att hjälpa honom slakta ned många miljoner kineser. Under ledning av Kinas kommunistiska parti, förde det kinesiska folket, efter att ha drivit ut den japanska imperialismen, i tre år Folkets befrielsekrig vari de nu vunnit den grundläggande segern.

Sålunda har bourgeoisins civilisation i Västern, den borgerliga demokratin och planen på en borgerlig republik alla gjort bankrutt i det kinesiska folkets ögon. Den borgerliga demokratin har rymt fältet för folkets demokrati under arbetarklassens ledning och detsamma har den borgerliga republiken gjort för folkets republik. Detta har gjort det möjligt att nå fram till socialism och kommunism genom folkets republik, att avskaffa klasserna och ingå i en värld av Stor Harmoni. Kang Yu-wei skrev *Ta Tung Shu*, eller *Den Stora Harmonins Bok*, men han fann inte och kunde inte finna vägen till att uppnå den Stora Harmonin. Det finns borgerliga republiker i främmande länder, men Kina kan inte ha en borgerlig republik därför att det är ett land som lider under imperialistiskt förtryck. Den enda vägen går genom en av arbetarklassen ledd folkrepublik.

Alla andra vägar har prövats och befunnits odugliga. En del av de människor som trängtade att gå dessa vägar har stupat, andra har vaknat och en del håller på att ändra sina idéer. Händelserna utvecklas så snabbt att många känner tvärheten i förändringen och behovet av att lära på nytt. Denna sinnesstämning är förståelig, och vi välkomnar denna aktningvärda önskan att lära på nytt.

Det kinesiska proletariatets avantgarde lärde sig marxismen-leninismen efter Oktoberrevolutionen och bildade Kinas kommunistiska parti. Detta gav sig genast in i politiska strider och först nu, efter att i tjuugoått år ha följt en slingrande väg, har det vunnit en grundläggande seger. Ur vår tjuugoåttåriga erfarenhet har vi dragit en slutsats liknande den som Sun Yat-sen i sitt testamente drog ur sina ”erfarenheter från fyrtio år”. Och den är, att vi är djupt övertygade om att vi, för att vinna segern, ”måste väcka folkets massor och ena oss i gemensam kamp med de nationer i världen som behandlar oss som jämlingar”. Sun Yat-sen hade en världsåskådning som skilde sig från vår och utgick från en annan klasständpunkt då han studerade och angrep problemen. Men likväl kom han i frågan, om hur man ska kämpa mot imperialismen, på 1920-talet fram till en slutsats som i allt väsentligt var densamma som vår.

Tjugofyra år har gått sedan Sun Yat-sen dog, och den kinesiska revolutionen, ledd av Kinas kommunistiska parti, har gjort oerhörda framsteg både i teori och praktik och har radikalt förändrat Kinas ansikte. Den principiella och grundläggande erfarenhet som det kinesiska folket hittills vunnit är tvåfaldig.

1) Inrikespolitiskt, väck upp folkets massor. Detta betyder, ena arbetarklassen, bönderna, småbourgeoisin i städerna och den nationella bourgeoisin, skapa en inrikespolitisk enhetsfront under arbetarklassens ledning, och gå därifrån vidare till upprättandet av en stat som är folkets

demokratiska diktatur under ledning av arbetarklassen och baserad på förbundet mellan arbetare och bönder.

2) Utrikespolitiskt, ingå enhet i gemensam kamp med de nationer i världen som behandlar oss som jämlikar och med folken i alla länder. Detta betyder, att vi ska alliera oss med Sovjetunionen, med folkdemokratierna och med proletariatet och de breda folkmassorna i alla andra länder och bilda en internationell enhetsfront.

”Ni lutar åt en sida.” Alldeles riktigt. Sun Yat-sens fyrtioåriga erfarenhet och kommunistiska partiets tjuugoåttåriga erfarenhet har lärt oss att luta åt en sida, och vi är fast övertygade om att vi för att kunna segra och befästa segern måste luta åt en sida. I ljuset från alla dessa erfarenheter som samlats under dessa fyrtio år och dessa tjuugoåttå år, måste alla kineser utan undantag luta antingen åt imperialismens sida eller åt socialismens sida. Det går inte att sitta på staketet, och det finns ingen tredje väg. Vi bekämpar Chiang Kai-shek-reaktionärerna, som lutar åt imperialismens sida, och vi bekämpar också illusionerna om en tredje väg.

”Ni är alldeles för retsamma.” Vi talar om hur man ska behandla de inhemska och utländska reaktionärerna, imperialisterna och deras hejdukar, men inte om hur man ska behandla någon annan. Vad dessa reaktionärer beträffar, är det inte fråga om man ska reta dem eller inte. Retade eller icke retade, kommer de att vara likadana därför att de är reaktionärer. Endast om vi drar en klar skiljelinje mellan reaktionärer och revolutionärer, avslöjar reaktionärernas intriger och komplotter, väcker de revolutionära ledens vaksamhet och uppmärksamhet, stegrar vår vilja att kämpa och krossa fiendens högmod kan vi isolera reaktionärerna, besegra dem eller sätta dem åt sidan. Vi får inte visa minsta rädsla inför ett vilddjur. Vi måste lära av Wu Sung⁹ på Chingyangkammen. Som Wu Sung såg det var tigern på Chingyangkammen en människoätare vare sig han var retad eller ej. Antingen måste man döda tigern eller bli uppäten av honom – det ena eller det andra.

”Vi vill göra affärer.” Alldeles riktigt, det kommer att göras affärer. Vi är inte emot någon annan än de inhemska och utländska reaktionärerna, som hindrar oss från att göra affärer. Envar bör veta att det inte är någon annan än imperialisterna och deras hejdukar, Chiang Kai-shekreaktionärerna, som hindrar oss från att göra affärer och även från att upprätta diplomatiska förbindelser med främmande länder. När vi slagit de inhemska och utländska reaktionärerna genom att ena alla inhemska och internationella krafter, kommer vi att bli i stånd att göra affärer och upprätta diplomatiska förbindelser med alla främmande länder på grundval av jämlikhet, ömsesidig fördel och ömsesidig respekt för den territoriella okränkbarheten och suveräniteten.

”Seger är möjlig även utan internationell hjälp.” Detta är en felaktig föreställning. Under den epok i vilken imperialismen existerar är det omöjligt för en verklig folkrevolution att segra i något land utan hjälp i olika former från de internationella revolutionära krafterna, och även om segern vinnas kan den inte befästas. Detta gällde, som Lenin och Stalin för länge sedan sade oss, den stora Oktoberrevolutionens seger och dennas befästande. Det gällde också störtandet av de tre imperialistiska makterna i Andra världskriget och folkdemokratiernas upprättande. Och detta gäller också för Folkets Kinas nutid och framtid. Föreställ er bara! Om inte Sovjetunionen hade funnits till, om inte segern i det antifascistiska Andra världskriget hade vunnits, om inte den japanska imperialismen hade blivit slagen, om inte folkdemokratierna hade blivit till, om inte de förtryckta nationerna i östern höll på att resa sig i kamp och om inte folkmassorna i Förenta staterna, Storbritannien, Frankrike, Tyskland, Italien, Japan och andra kapitalistiska länder kämpade mot sina reaktionära härskare – om det inte

⁹ En av romanen *Shui Hu Chuans* (Träskens hjältar) huvudfigurer som med sina bara händer dödade en tiger på Chingyangkammen. Detta är en av de mest populära episoderna i denna berömda roman. (Romanen har tidigare utgivits i engelska översättningar under titlarna ”All men are brothers” och ”Water margin”. Övers. anm.)

vore för allt detta i kombination skulle säkerligen de internationella reaktionära krafter som störtar sig över oss vara många gånger starkare än de nu är. Kunde vi ha segrat under sådana förhållanden? Uppenbarligen inte. Och även om vi segrat, kunde segern inte ha befästs. Det kinesiska folket har mer än nog av erfarenhet av detta slag. Denna erfarenhet återspeglades för länge sedan i det uttalande Sun Yat-sen på sin dödsbädd gjorde, om nödvändigheten av att ingå enhet med de internationella revolutionära krafterna.

”Vi behöver hjälp från de brittiska och amerikanska regeringarna.” Även detta är en naiv idé i dessa tider. Skulle de nuvarande makthavarna i Storbritannien och Förenta staterna, som är imperialister, hjälpa en folkstat? Varför gör dessa länder affärer med oss, och om vi antar att de i framtiden kanske skulle vara villiga att låna oss pengar på villkor som innebar ömsesidig fördel, varför skulle de göra det? Därför att deras kapitalister vill göra pengar och deras bankirer vill ha ränteinkomster för att dra sig ur sin egen kris – det är inte en fråga om att hjälpa det kinesiska folket. De kommunistiska partierna och progressiva grupperna i dessa länder manar sina regeringar att upprätta handelsförbindelser och även diplomatiska förbindelser med oss. Detta är välvilja, detta är hjälp, detta kan inte nämnas i samma andedrag som man talar om hur bourgeoisin i dessa länder förhåller sig. Hela sitt liv igenom appellerade Sun Yat-sen oräkneliga gånger till de kapitalistiska länderna om hjälp och fick ingenting annat än hjärtlösa avsnäsningar. En enda gång i hela sitt liv fick Sun Yat-sen utländsk hjälp, och det var Sovjets hjälp. Läsarna kan slå upp hans testamente. Hans uppriktiga råd var att inte söka hjälp hos imperialisterna utan ”ena sig med de nationer i världen som behandlar oss som jämlikar”. Dr Sun hade erfarenhet; han hade lidit, han hade blivit bedragen. Vi bör minnas hans ord och inte låta oss bedragas på nytt. Internationellt sett tillhör vi den anti-imperialistiska fronten med Sovjetunionen i spetsen, och vi kan sålunda endast vända oss till den sidan för verklig och vänskaplig hjälp, men inte till den imperialistiska fronten.

”Ni är diktatoriska.” Mina kära herrar, ni har rätt, det är just jämt vad vi är. All erfarenhet som det kinesiska folket samlat under flera decennier lär oss att genomdriva folkets demokratiska diktatur, det vill säga att beröva reaktionärerna rätten att tala och låta folket allena besitta den rätten.

Vilka är folket? I nuvarande skede i Kina består folket av arbetarklassen, bönderna, småbourgeoisin i städerna och den nationella bourgeoisin. Dessa klasser, ledda av arbetarklassen och kommunistiska partiet, enas för att bilda sin egen stat och välja sin egen regering. De genomdriver sin diktatur över imperialismens hejdukar – godsägarklassen och byråkrat-bourgeoisin såväl som över dessa klassers representanter: kuomintangreaktionärerna och deras medbrottslingar –, undertrycker dem, tillåter dem bara att uppföra sig väl men inte att vara motspänstiga i ord eller handling. Om de visar sig oregerliga i tal eller handling, kommer de omedelbart att stoppas och bestraffas. Demokrati tillämpas bland folket, som åtnjuter rätt till talefrihet, mötesfrihet, organisationsfrihet osv. Rösträtt tillkommer endast folket, icke reaktionärerna. Kombinationen av dessa två aspekter, demokrati för folket och diktatur över reaktionärerna, är folkets demokratiska diktatur.

Varför måste sakerna göras på detta sätt? Skälet står alldeles klart för en och var. Om sakerna inte gjordes på detta sätt, skulle revolutionen misslyckas, folket skulle lida, landet skulle erövrvas.

”Vill inte ni avskaffa statsmakten?” Jo, det vill vi, men inte med ens. Vi kan inte göra det ännu. Varför? Därför att imperialismen fortfarande existerar, därför att den inhemska reaktionen fortfarande existerar, därför att klasser fortfarande existerar i vårt land. Vår nuvarande uppgift är att stärka folkets statsapparat – huvudsakligen folkarmén, folkpolisen och folkdomstolarna – för att konsolidera det nationella försvaret och beskydda folkets intressen. Under den förutsättningen kan Kina, under arbetarklassens och kommunistiska

partiets ledning, genomgå en jämn utveckling från ett agrarland till ett industriland och från ett nydemokratiskt till ett socialistiskt och kommunistiskt samhälle, avskaffa klasserna och förverkliga den Stora Harmonin. Statsapparaten, inberäknat armén, polisen och domstolarna, är det instrument med vilket en klass förtrycker en annan. Den är ett instrument för förtryckande av antagonistiska klasser; den innebär våld och inte ”välvilja”. ”Ni är inte välvilliga!” Alldeles riktigt. Vi tillämpar absolut inte en politik av välvilja mot reaktionärerna och mot de reaktionära klassernas reaktionära verksamhet. Vår politik av välvilja tillämpas endast inom folkets led men sträcker sig inte utöver dem till reaktionärerna eller till de reaktionära klassernas reaktionära verksamhet.

Folkets stat beskyddar folket. Endast då folket har en sådan stat kan det i hela landet fostra och omforma sig självt med demokratiska metoder och, med vars och ens medverkan, skaka av sig de inhemska och utländska reaktionärernas inflytande (som alltjämt är mycket starkt, kommer att bestå under en lång tid och inte kan förintas snabbt), frigöra sig från dåliga vanor och idéer som förvärvats i det gamla samhället, sörja för att det inte vilseleds av reaktionärerna och fortsätta frammarschen – frammarschen till ett socialistiskt och kommunistiskt samhälle.

Här är den metod vi använder demokratisk, metoden att övertyga, inte att tvinga. Om någon bland folket bryter lagen, ska han också straffas, fängslas och till och med dömas till döden. Men detta är en fråga om ett fåtal individuella fall och den skiljer sig i princip från diktaturen som utövas över reaktionärerna som klass.

Vad de reaktionära klassernas medlemmar och individuella reaktionärer angår, kommer de, så vida de inte gör revolt, begår sabotage eller skapar svårigheter sedan deras politiska makt kastats över ända, att liksom andra erhålla jord och arbete för att kunna livnära sig och genom arbete forma om sig själva till nya människor. Om de inte vill arbeta, kommer folkets stat att tvinga dem därtill. Propaganda och skolningsarbete ska utföras även bland dem och kommer dessutom att bedrivas med samma omsorg och grundlighet som förr bland de tillfångatagna arméofficerarna. Även detta kan, om ni så vill, kallas ”en politik av välvilja”, men den påtvingas de fiendliga klassernas medlemmar av oss och kan inte nämnas i samma andedrag som det självskolningsarbete vi utför inom det revolutionära folkets led.

Dylik omformning av medlemmar av de reaktionära klasserna kan genomföras endast av en stat, som representerar folkets demokratiska diktatur under kommunistiska partiets ledning. När den blivit väl utförd kommer Kinas mest betydande exploaterande klasser, godsägar-klassen och byråkrat-bourgeoisin (monopolkapitalisternas klass) att vara eliminerade för alltid. Kvar blir den nationella bourgeoisin. Redan i nuvarande skede kan vi utföra en god del passande uppfostringsarbete bland många av dess medlemmar. När tiden är inne att förverkliga socialismen, det vill säga att nationalisera de privata företagen, ska vi föra arbetet för att fostra och omforma dem ett steg vidare. Folket har en mäktig statsapparat i sina händer – man behöver inte befara en revolt från den nationella bourgeoisins sida.

Det allvarliga problemet är böndernas fostran. Bondehushållningen är splittrad och lantbrukets socialisering kommer, av Sovjetunionens erfarenheter att döma, att kräva lång tid och oförtrutet arbete. Utan att lantbruket socialiseras kan det inte bli någon fullständig och konsoliderad socialism. Stegen till lantbrukets socialisering måste samordnas med utvecklingen av en mäktig industri, i vilken de statliga företagen bildar ryggraden.¹⁰ Folkets demo-

¹⁰ Om förhållandet mellan lantbrukets socialisering och landets industrialisering se *Till frågan om jordbrukskooperationen* (avsnitten 7 och 8), en rapport kamrat Mao Tsetung den 13 juli 1955 avgav vid konferensen med sekreterarna i Kinas kommunistiska partis kommittéer i provinser, municipaliteter och autonoma områden. I denna rapport, grundade sig på Sovjetunionens erfarenheter och vårt eget lands praktik, utvecklade kamrat Mao

kratiska diktators stat måste systematiskt lösa industrialiseringens problem. Eftersom det inte är avsikten att i denna artikel diskutera ekonomiska problem i detalj, ska jag inte ingå på dem vidare.

År 1924 antogs ett berömt manifest av Kuomintang's första rikskongress, som Sun Yat-sen själv ledde och kommunisterna deltog i. I detta manifest sades:

Det så kallade demokratiska systemet i moderna stater monopoliseras vanligen av bourgeoisin och har blivit blott och bart ett instrument för gemene mans förtryckande. Däremot innebär Kuomintang's demokratiprincip ett demokratiskt system i vilket hela folket har del och som inte är fåtalets privategendom.

Bortsett från frågan om vem som leder vem överensstämmer den här uttalade demokrati-principen såsom allmänt politiskt program med vad vi kallar Folkets demokrati eller Ny demokrati. Ett statssystem i vilket endast gemene man har del och som bourgeoisin inte tillåts att äga privat – lägg därtill arbetarklassens ledarskap och vi har folkets demokratiska diktators statssystem.

Chiang Kai-shek förrådade Sun Yat-sen och använde byråkrat-bourgeoisins och godsägar-klassens diktatur såsom ett instrument för att förtrycka gemene man i Kina. Denna kontrarevolutionära diktatur vidmakthölls under tjugotvå år och har först nu störtats av gemene man i Kina under vår ledning.

De utländska reaktionärer som anklagar oss för att vi tillämpar ”diktatur” eller ”totalitarism” är just de som tillämpar den. De tillämpar en klass', bourgeoisins, diktatur eller totalitarism över proletariatet och resten av folket. Det var just dem Sun Yat-sen avsåg, då han talade om de moderna staternas bourgeoisin, som förtrycker gemene man. Och det är av dessa reaktionära skurkar Chiang Kaishek har lärt sin kontrarevolutionära diktatur.

Chu Hsi, en av Sungdynastins filosofer, skrev många böcker och fällde många yttranden, som nu är glömda, men ett av dem lever ännu i folks minne: ”Behandla en man såsom han behandlar dig.”¹¹ Det är just vad vi gör. Vi behandlar imperialisterna och deras hejdukar, Chiang Kaishek-reaktionärerna, så som de behandlar oss. Mera är inte att säga om den saken.

Revolutionär diktatur och kontrarevolutionär diktatur är till sin natur motsatser, men den förstnämnda lärde man av den sistnämnda. Det är mycket viktigt att lära på detta sätt. Om det revolutionära folket inte bemästrar denna metod att härska över de kontrarevolutionära klasserna, blir det ur stånd att upprätthålla sin statsmakt, inhemsk och utländsk reaktion kommer att störta den och återställa sitt eget välde över Kina och det revolutionära folket kommer att drabbas av en katastrof.

Folkets demokratiska diktatur är baserad på förbundet mellan arbetarklassen, bönderna och småbourgeoisin i städerna, huvudsakligen på förbundet mellan arbetarna och bönderna, ty dessa bägge klasser utgör 80-90 procent av Kinas befolkning. Dessa två klasser är huvudkraften vid imperialismens och kuomintangreaktionärernas störtande. Övergången från den Nya demokratin till socialismen beror också huvudsakligen på förbundet dem, emellan.

Folkets demokratiska diktatur behöver arbetarklassens ledning. För det är endast arbetarklassen som är den mest förutseende, den mest osjälviska och den alltigenom mest revolutionära klassen. Revolutionens hela historia bevisar att revolutionen misslyckas utan arbetarklassens ledning och att den triumferar när den leds av arbetarklassen. Under

Tsetung i hög grad tesen att lantbrukets socialisering ska försiggå jämsides med den socialistiska industrialiseringen.

¹¹ Citatet är hämtat ur Chu Hsi (1130-1200), en av Sungdynastins filosofer, kommentar till den *Konfutseanska doktrinen om medelvägen*, kap. 13.

imperialismens epok kan inte i något land någon annan klass leda en verklig revolution till seger. Detta bevisas klart av faktum att de många revolutioner som leddes av Kinas småbourgeoisin och nationella bourgeoisin allesammans misslyckades.

Den nationella bourgeoisin har i nuvarande skede stor betydelse. Imperialismen, som är en mycket vildsint fiende, står fortfarande inpå oss. Den moderna industrin utgör i Kina fortfarande en mycket liten del av nationalhushållet. Någon tillförlitlig statistik finns inte, men man beräknar på grundval av vissa data att den moderna industrins tillverkningsvärde före försvarskriget mot Japan utgjorde endast omkring 10 procent av hela tillverkningsvärdet i nationalhushållet. För att motstå imperialistiskt förtryck och höja sin efterblivna ekonomi till en högre nivå måste Kina använda alla de faktorer hos kapitalismen i städerna och på landsbygden som är till nytta och inte skadliga för nationalhushållet och folkets försörjning. Och vi måste ena oss med den nationella bourgeoisin i gemensam kamp. Vår nuvarande politik går ut på att reglera kapitalismen, men inte att förintna den. Men den nationella bourgeoisin kan inte vara revolutionens ledare och bör inte heller ha huvudrollen i statsmakten. Skälet till att den nationella bourgeoisin inte kan vara revolutionens ledare och inte bör ha huvudrollen i statsmakten är att dess sociala och ekonomiska position bestämmer dess svagheter. Den saknar framsynthet och mod tillräckligt, och många av dess medlemmar är rädda för massorna.

Sun Yat-sen förordade att man skulle ”väcka folkets massor” eller ”lämna bistånd åt bönderna och arbetarna”. Men vem ska ”väcka” dem och ”lämna bistånd” åt dem? Sun Yat-sen tänkte på småbourgeoisin och den nationella bourgeoisin. Men ett faktum är att de varken kan göra det ena eller det andra. Varför slutade fyrtio års revolution under Sun Yat-sen med misslyckande? Därför att småbourgeoisin och den nationella bourgeoisin under imperialismens epok inte kan leda någon verklig revolution till seger.

Våra tjugoåttio år har varit helt annorlunda. Vi har gjort många värdefulla erfarenheter. Ett väldisciplinerat parti, som är beväpnat med marxism-leninismens teori, använder självkritikens metod och är förbundet med folkets massor; en armé, som leds av detta parti; en enhetsfront av alla revolutionära klasser och grupper under ledning av detta parti – dessa är de tre huvudvapen med vilka vi besegrat fienden. De skiljer oss från våra föregångare. Stödda på dem har vi vunnit en grundläggande seger. Vi har tillryggalagt en slingrande väg. Vi har kämpat mot opportunistiska avvikelser såväl åt höger som åt ”vänster” i vårt parti. När helst vi begick allvarliga misstag ifråga om dessa tre ting, led revolutionen bakslag. Vi har lärt av misstagen och bakslagen, har blivit visare och handhar våra angelägenheter bättre. Det är svårt för ett politiskt parti eller en människa att undvika misstag, men vi bör göra så få som möjligt. Och har ett misstag gjorts, bör vi rätta det, och ju snabbare och grundligare vi gör detta desto bättre är det.

För att summera vår erfarenhet och koncentrera den i en enda punkt, så är den: folkets demokratiska diktatur under ledning av arbetarklassen (genom kommunistiska partiet) och baserad på förbundet mellan arbetare och bönder. Denna diktatur måste stå enig som en man med de internationella revolutionära krafterna. Detta är vår formel, vår främsta erfarenhet, vårt huvudprogram.

Vårt partis tjugoåttio år är en lång tidsrymd, under vilken vi uppnått endast en sak – vi har vunnit den grundläggande segern i det revolutionära kriget. Denna bör firas därför att den är folkets seger, därför att den är en seger i ett land som är så stort som Kina. Men vi har fortfarande mycket arbete att utföra. Det arbete vi utfört är, för att använda en liknelse, bara det första steget i en lång marsch som sträcker sig över tiotusen *li*. Det återstår ännu att utplåna resterna av fienden. Den allvarliga uppgiften att bygga upp vårt land ekonomiskt ligger framför oss. Vi ska snart lämna åt sidan en del av de ting vi känner väl till och bli

tvingade att göra saker som vi inte känner väl till. Detta betyder svårigheter. Imperialisterna räknar med att vi ska vara ur stånd att sköta vår ekonomi. De står och tittar på och väntar att vi ska misslyckas.

Vi måste övervinna svårigheter, vi måste lära oss sådant som vi inte kan. Vi måste lära att utföra ekonomiskt arbete av alla som vet hur det ska göras, vilka de än må vara. Vi måste värdera dem som lärare och lära av dem respekt fullt och samvetsgrant. Vi får inte låtsas veta det som vi inte vet. Vi får inte ta oss några byråkratiska fasoner. Om det ska ta flera månader, ett år eller två, tre år eller fem år för oss att gräva oss in i en fråga, till slut ska vi behärska den. I början var en del av kommunisterna i Sovjetunionen inte heller så skickliga att sköta ekonomiska ting, och imperialisterna väntade också på att de skulle misslyckas. Men Sovjetunionens kommunistiska parti utgick med segern, och under Lenins och Stalins ledning lärde det inte bara hur man gör revolution utan också hur man bygger upp. Det har byggt en stor och ypperlig socialistisk stat. Sovjetunionens kommunistiska parti är vår bästa lärare och vi måste lära av det. Läget är, både här hemma och i utlandet, förmånligt för oss, vi kan helt förlita oss på det vapen som folkets demokratiska diktatur utgör, ena folket i hela landet, reaktionärerna undantagna, och stadigt rycka fram till vårt mål.